

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

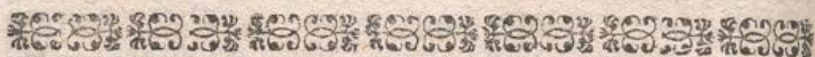
AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

cap. 12. Retegitur ex occasione falsitas aliquorum axiomaticum, quæ referuntur ad exponendos contempui eos, qui circa Christum utuntur tribus facultatibus interioribus, more potiùs eorum, qui ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

ximè ex quo non immeritò metuere debeo, ne quam ipse mihi molestiam facebam, magno illo animo, quem præmeferam eas laceffendo. Verum videor mihi nimis apertè proditurus causam mei JESU, si id ego facerem. Uterer enim dissimulatione abjectâ potiùs, quàm Christianâ. Ac proinde stat fixum, audacter laceffere singulas. At quid id sine? non alio, quàm ut larvam ipsis detrahâ, non pietatis tantùm, sed etiam Perfectionis, sub qua, si quo modo possent, cuperent spectantium se oculis offerre.

Caput XII.

Retegitur ex occasione falsitas aliquorum axiomatum, quæ referuntur ad exponendos contemptui eos, qui circa Christum utuntur tribus facultatibus interioribus, more potiùs eorum, qui meditantur, quàm qui contemplantur.

I.

Quis proinde sibi persuaderet, repeto, quis sibi persuaderet, non obstante hac tantorum Sanctorum authoritate, quorum ante meminimus, non defore tamen aliquem, qui, ut elevet authoritatem eorum, qui dictos Sanctos hodie imitantur in modo ipsorum Orandi, non dubitaret tandem prorumpere in hæc verba, quorum censuram omnem pij lectoris iudicio relinquam: *Ad quid pascere se constanter hisce mysteriis, hisce miraculis, hisce verbis JESU Christi? Fateor equidem me perceptis ejusmodi*
 verbis

verbis sensisse in me excitari illum spiritum, quo olim duo illi Tonitruum Filij accensi sunt contra Samaritanos qui Christum rejecerant: usque adeo desideravi, calamum, quem manu versabam, mutari mihi in fulmen. Mox tamen conatus sum spiritum ejusmodi, tanquam malè convenientem & importunum, frenare & reprimere, ne & mihi contingeret ex Christo audire illud: *Nescitis cujus spiritus estis.*

Parte tamen alterà, éstne hoc quoquomodo idioma, quo in Perfectionis via erudiantur Animæ?

Ad quid, pascere se constanter hisce mysteriis, hisce miraculis, hisce verbis Christi JESU?

Ecquid unquam aliud fecerunt illi ipsi, quorum ante meminimus, Sancti, cum aliis innumeris, nisi pascere se constanter omnibus alimentis, quæ hîc tam contemptim referuntur? Gloriosus S. Dominicus, ad mortem usque studuit isthæc mysteria, ista miracula vertere in cibum, non suum duntaxat unius, sed totius Populi Christiani. S. Hieronymus, S. Augustinus, S. Ambrosius, S. Gregorius cum omni reliquo Doctorum Ecclesiæ agmine aliud non fecerunt, quàm ut constanter se pascerent, tam cùm Orationi vacabant, quàm cùm non vacabant, verbis Christi saluberrimis, illa mandendo, terendo, minutim quasi minuendo, velut nectar longè suavissimum, quod vel è cælo Empyreo depluere posset. Et tamen ita loqui lubet?

Ego equidem paratissimus sum respondere ita quærenti, quoties libuerit, quid tandem ea te propositum sibi habeant Christiani: *ad quid pascere se constanter hisce mysteriis, hisce miraculis, hisce verbis Christi JESU?* ut ita Christo illud absque cessatione præstent obsequium, quod illi debetur. *Ad quid pascere se?* ut illud spiritui afferatur solatium, quod inde percipit. *Ad quid se pascere?* ut inde referat

referat spiritus illa constanter commoda, quæ resulant, *Ad quid pascere se?* ut hac ratione conformemus nos propensione & voluntati Ecclesiæ Matris nostræ, nostræ Magistræ; quæ nunquam cessat ista nobis alimenta offerre in quotidianis Evangeliiis. His de causis nos pascimus. An quid desiderat amplius? Prosequitur idem Author jam audacior, & inquit: *hæc esse alimenta Animæ, sed non esse ejus vitam.* Non sunt ejus vita? Prò DEUM immortalem! idem mihi accidit, quod Jeremiæ Vati; *Furore Domini plenus sum, laboravi sustinens.* Sed nihil ad rem. Pugnet hic Ratio: Ira, quàm illi DEUS ut satellitem adjunxit, pedem referat: nec enim ego fociam hîc ejus operam desidero.

Jer. 6.

Et quæ tandem Animæ vita est, si hæc alimenta non sunt? *Verba quæ ego locutus sum vobis, spiritus & vita sunt.* Sic Christus ipse pronuntiavit. *Spiritus*, quia remouent ab anima omnem erga carnem & corpus, & quæ his affinia sunt, affectum & propensionem. *Vita*, quia illam mouent ad agendum virtute summâ. Quòd si contra Christum obstinatè contendere lubet, & asserere, verba ejus non esse vitam, propterea, quòd non sint ipsa gratia, quæ est vita Animæ propria; quæ saltem erunt alimenta, quæ hanc vitam conservant, si ista non sunt? Rectè, nî fallor, de his sentit S. Petrus, qui longè alio quàm isti spiritu ad Christum dixit; *Domine ad quem ibimus? verba vitæ æternæ habes.* Et cur verba Christi sunt verba vitæ æternæ, nisi quia verba sunt, quæ, quò gustantur amplius, tantò vitam dant abundantius? *Sicut ex carnalibus escis alitur caro, ita ex diuinis Eloquiis interior homo nutritur.* Quæ sunt verba S. Augustini. Non est igitur hîc ac rem illa ex-

S. August.
de salut.
monitis.
c. 28.

proba-

probratio, quam addit Promulgator jejuniij tam in Mundo novi.

Is qui semper nutritur, his nimirum alimentis, aut fame laborat importunâ, quæ inutiles reddit omnes cibos, aut necesse est, ut tantum pinguedinis collegerit, ut jam nauseet omnem escam.

Et quæ hæc loquendi ratio, apta movere nauseam & stomachum multo plus, quàm, ut perperam supponitur, movere illum possint profunda Christi verba, quæ famem nunquam explent?

Si diceretur: satis non esse mandere hunc cibum, sed necesse esse illum deglutire, in viscera demittere, concoquere, in substantiam propriam vertere, sic agendo & operando, sicut exigunt ea, quæ de Christo identidem meditatur, rectissimè omnino diceretur. Sed velle ex hoc inferre; quòd non sit necesse aliàs meditari tot mysteria, tot Christi miracula, tot Christi verba, eò quòd meditari sit comedere, sit devorare, sit infarcire, non verò se nutrire; hæc enim vero non est ratio loquendi, quâ passim libero ore uti possimus, quin offendamus sexcentos Sanctos, sexcentas Sanctas, imò ipsum adeo DEUM. Instat semel apud ipsum sollicitè S. Franciscus Assisias, ut manifestare dignaretur, quo demum exercitationis genere tam ipsemet, quàm sui Filij, uti deberent potissimùm in omni sua vita, ut tanto magis placerent Divinæ ejus Majestati? Quid ita quærenti inspiravit DEUS? inspiravit ut surgens è loco, in quo tum preces fundebat, coram summa Templi arâ, iret & Missale apprehensum aperiret. Obtemperavit Sanctus, precatus DEUM, ut in aperiendo prima vice libro mox occurreret, quod quærebat: aperuit, & incidit in Passiones Servatoris, aperuit denuò, & iterum se obtulit Christi

T

Passio

Passio: aperuit tertio, & iterum in oculos incurrit Passio Christi. Sic ut hinc citra dubitationem statueret, hunc debere esse cibum suum quotidianum. Et tamen dicitur, quod qui hoc cibo utitur, sit in statu ignominioso hominis gulosi? *Tabescere me fecit Zelus meus.* Malo tamen hoc consumi, quàm eundem exerere.

II.

Sed ad rem ipsam accedamus. Non jubet quidem ipse, qui sic loquitur, ut Animæ Christianæ penitus à corde suo ejiciant Christum; ut olim fecerunt Samaritani; id enim nimis quàm inhumanum foret: quin vult ut eum recipiant. Sed quid? interim vult ut stare eum sinant, nec pensi habeant unquam cum eo de re ulla agere. Quid sibi volunt, ait, repetitæ istæ erga Christum protestationes? quid oblationes? quid obsequia? quid tot considerationes piæ? sufficiat scire oranti, quod habeat præsentem intimè Christum; & sic transigat cum illo tempus simplici & continuato actu puræ Fidei. Si Christus hac nostra ætate rediret ad conversandum inter homines spectabili, ut olim formâ (prosequitur animosus noster Præceptor) & totum se nobis jungendo, nobis comes iret, ubicunque nos moraremur, in templo, domi, in oratoriis, in urbibus, ruri, in mari, an fortassis nos identidem per totum diem molestè illi occineremus? Domine, volo orare in conspectu tuo; volo versari tecum; volo tecum cibum sumere, volo facere amore tui, quidquid tandem fecero? an non esset hoc, pergite ille utendo his ipsis vocibus; *an non esset hoc abjecta agendi ratio, res incivilis, res inutilis, res cum omnibus urbanitatis legibus pugnans?* sufficere enim nobis deberet

deberet cognoscere, quòd versemur cum Christo & Christus verferetur nobiscum, quin aliam haberemus intentionem, quàm conformandi nos & conjungendi cum illo in omni nostra actione. Sufficiat igitur nobis etiam nunc, hac ratione cum illo procedere, dum modo non aspectabili præsentem in corde habemus.

O miras subtilitates, quæ hætenus Sanctorum nemini in mentem venerunt! sed nimis quàm magnum operæ pretium erit earum aciem retundere. Quæro igitur primò. An si Christus rediret ad conversandum cum hominibus formâ aspectabili, an illi exhiberi possent omnia, quæ modò exhibentur præsentem in SS. Eucharistia: præsentia verâ, personali, propriissimâ, non tamen aspectabili? Non crediderim jam ego. Nec enim mihi persuadeo, quòd unquam sic illum tractaturi essent Sacerdotes, ut nunc, cum illum de Pixide in Pixidem transferunt, dum manibus gestant in supplicationibus per compita, inclusum vasi crySTALLINO; dum tam varij Ecclesiastici ordinis homines illum circumstant, hymnos ac Psalmos perpetuò concinunt notis tam sonoris, ut in Choro aliquo eas audire non minoris videatur meriti, quàm sit eas scalpello exprimere. Cur autem hoc? Quia si Christus inter Mortales spectabilis verferetur, omnis recta ratio, & lex postularer, ut homines cum ipso humano modo agerent. Et idcirco credo, neminem tunc futurum, qui exemplo illius Apostoli, cui id laudis tribuitur, centies de die coram illo prostratus in genua suum profiteretur obsequium, eodem obsequio toties denocte repetito; hos enim esset nihil planè quietis vel le illi permittere. Unde animadvertendum est, quòd tractandi cum Christo ratio interior, ratio quædam mysti-

ca est, dissimilis exteriori, atque adeò aliis longè illa, quàm hæc, principiis & regulis utitur.

Verùm quæ hætenus dicta sunt, allatam comparationem infirmant quidem, sed non evertunt. Ad illam evertendam meminisse necesse est, totum istorum errorem, qui has repetitas sæpius preces damnant, quæ Sanctis tam fuerunt familiares, inde nasci, quòd in memoriam non revocent magnum illud S. Augustini effatum: nos in ejusmodi precibus & orationibus, non velle DEO manifestare affectus & propensiones voluntatis nostræ, jam aliunde illi intimè, meliùs quàm nobis sint, perspectos; sed cupere tantùm in nobis ipsis excitare memoriam obligationis nostræ, quâ adstringimur ad respondendum ipsi hoc affectu-

S. August. ad probam de Orando DEO ubi supra. um genere: *Ideò per certa intervalla horarum & temporum, etiam verbis rogamus DEUM, ut illis rerum signis nos ipsos ad-moneamus, quantumque in hoc desiderio rogandi profecerimus, nobis ipsis innotescamus, & ad hoc agendum nos ipsos acrius excitemus.* Quæ sunt ipsa Sancti Doctoris verba.

Unde cum sic Christum alloquimur. *Domine orabo in tua presentia*: quid dicere intendimus? Revocamus nobis in memoriam, quòd oporteat orare præsentem Christo. Et talis idcirco affectus familiaris admodum fuit Sancto Re-

Pfal. 12. v. 5. gi Davidi: *Meditatio cordis mei in conspectu tuo semper.* Quando dicimus illi: *volo conversari tecum*: revocamus nobis in memoriam, quòd conversandum sit cum Christo. Quando illi dicimus: *quidquid ago & operor, tecum operari volo*: revocamus nobis in memoriam, quòd vel inter operandum conjunctos nos Christo esse oporteat. *Omnes*

Pfal. 128. v. 168. *via mea in Conspectu tuo.* Quomodo igitur hos repetere actus, inurbanitatis notâ non caret? quid in illis superflui, quid inhumani, quid abjecti est? cum nemo illos re-
petat

petat id spectando, ut Christus veniat in notitiam ejus, quod ille habet perspectissimum, dum nobiscum versatur; sed repetat tantum, ut se ipsum ad Christi amorem excitet?

Respondet ille cautus, tam diversos actus plenè perfectèque suppleri actu isto simplici; conjunctum esse illi per fidem.

Et ego hìc altum exclamo; non ita rem se habere; non sufficere actum istum simplicem, conjunctionis per fidem. Hic enim habitus potiùs est quàm actus, & idcirco ne quidem sufficit, esse conjunctum per habitum Spei; quin nec quidem per habitum Charitatis: hæc enim Oratio satis remota dicitur, & non est illa proxima, quæ nobis servit ad nos animandos & excitandos. *In ipsa Fide, Spe, & Charitate continuato desiderio semper oramus* (quæ est ad præsentem quæstionem ipsissima S. Augustini responsio) *sed idèò per certa intervalla horarum & temporum etiam verbis* (atque adèò ne quidem solis his affectibus internis) *rogamus DEUM, ut nos ipsos acriùs excitemus.* Ut jam ante dictum est ad errorem relegendum.

Quinam igitur sunt illi, qui contendunt, sufficere ipsis habitum, & quòd necesse non habeant, sicut illi Sancti, adjungere etiam multos actus ad se ipsos strenuè excitandos in omnibus, quæ ad divinum obsequium spectant?

Addunt autem; si ita res haberet, dicendum, quòd Apostolus duram admodum legem nobis imposuisset, cum dixit, omnia, quæcunque agimus, facienda in nomine Domini JESU Christi. *Omne quodcunque facitis in verbo aut in opere, in nomine Domini JESU Christi.* Omnes enim Coloss. 17 quascunque facimus, actiones illi offerre, non est factu possibile. Effugium tamen istud pridem abunde occlusum fuit 1. 1. Cor. 10. 41. à S. Thoma, qui docuit, mediis catenus utendum, quate-

nus serviunt ad consequendum finem; ut fit in medicinis, quæ non sumuntur sine mensura, & dosi, sed tantum, quantum ad valetudinem recuperandam serviunt. Cùm ergo oblationes istæ fiant ad nos erga DEUM excitandos, non aliter, nec amplius iterandæ sunt, quàm quatenus hunc ad finem serviunt. Si subinde tam essent prolixæ, tam assiduæ, ut opprimerent spiritum, non aliter, quàm oleum sine ulla moderatione lucernæ infusum; non verò eum animarent, quis ambigat, quin tunc, utut in se bonæ, prudenter moderandæ essent, cessante nimirum fine, ob quem ab ipso adeò Apostolo præscriptæ sunt, jubente, ut quidquid uspiam fit, non habitu solùm, sed actu, offeratur ad honorem Christi, quæ est ipsa memoriæ obligationis

2.2. q. 44.
art. 14.
corp.

nostræ excitatio. *Uniuscujusque rei quantitas, ait S. Doctor, debet esse proportionata fini, sicut quantitas potionis sanitati: Unde & conveniens est, ut Oratio tantum duret, quantum est utile ad excitandum interioris desiderij fervorem, cùm verò hanc mensuram excedit, ita ut sine tædio durare non possit, non est ulterius protendenda.*

Idcirco nullo non tempore regula hîc tenenda erit, quam jam aliàs dedimus. Qui tali conjunctione gaudet, ut illâ juvante semper oret habitu; intentiùs etiam & ferventiùs, quàm oraret per actus breves & frequentes; non deserat ille hanc conjunctionem, ut & ipse crebris his oblationibus utatur, quibus utebantur Sanctus Rex David, S. Anronius, S. Arsenius, S. Terefia, S. Franciscus Salesius, S. Philippus Neriùs, & innumeri alij (qui nobis demonstrârunt, se eò non esse progressos, ut solo habitu contenti esse possent) hæc enim rara conjunctio illa est ipsissima, quam S. Augustinus appellat *intentionem rogandi*. Est autem Sancto Doctori idem Intentio, quod vulgo *Intensionem dicimus*.

dicimus. Intentio rogandi, sicut non est obruenda si perdurare non potest, ita juxta ea, quæ idem Sanctus observat, si perduraverit, non citò est rumpeuda. Quinam autem illi sunt, qui conjunctione tam arctâ fruuntur? Et si vix ulli sunt, ut quid passim apud omnes in contemptum adducuntur exercitationes istæ piæ? cur, inquam, in contemptum adducuntur? Non est occulta causa. Indicanda nimirum sunt ista Meditantibus: hi enim sunt, qui constanter se pascunt tot mysteriis, tot miraculis, tot verbis Christi JESU, substantiam ipsam pro alimentis dereliquentes. Contemplantes non ita facere consueverunt.

Ego autem hîc disertè edico; si essent, qui satiùs putarent, non curare deinceps alia alimenta; indignos eos futuros, qui vel contemplerentur, vel meditentur, imò qui inter mortales degant. JESU mi Chare! sùntne ista forsân præcepta, quæ in usum redegit sanctissima Mater tua, quando tanto animi sensu, volvebat identidem in corde suo omnia, quæ quotidie ex te & de te intelligebat?

Maria autem conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo. Sanctè hîc tibi juro, quòd sanctissimis verbis tuis constanter me velim pascere, quoad potero; & plus etiam, quàm possim incessanter pasci volo Mysteriis tuis tam suavibus, Miraculis tuis tam divinis. Agat alius pro se, quod maluerit. Ego quod ad me pertinet, protestor, moriturum me antè, quàm tale pabulum unquam relinquam. Et nõnne hoc est illud pabulum, quod tu mihi præparâsti, ô Pastor mi bone tantis impendiis? Et ego illud unquam relinquam tanquam inutile, fastidiam tanquam insulsum? *Adhareat lingua mea faucibus meis, si*

non meminero tui.

Pfal. 46.
v. 5.

III. Non

III.

Non juvabit, ut inducar ad hoc relinquendum, si quis mihi iaculârit: ad orandum benè, satis esse ut sciam, te mihi esse præsentem. Non juvabit, non. Exclamet per me, qui vult, oggerendo verba magis speciosa, quam intellectu facilia. O Præsentiam JESU deliciosam! O ineffabilem! quis tam erit audax, ut non vereatur te interrumpere actibus distinctis intellectûs? Quis extinguere te volet actibus tumultuosis voluntatis? aut quis præsumet offuscare te Imaginibus & figuris, cum tu tecum afferas actum purum, qui est DEUS, Imaginem substantialem qui est Christus JESUS, & amorem perfectum, qui est Spiritus Sanctus. Prò pietatem simulatam & fucatam!

Sed, heus tu? S. Ignatius, S. Philippus, S. Carolus, S. Franciscus Xaverius, S. Franciscus Borgia, & omnes illi Sancti, quorum supra meminimus, cum S. Francisco Seraphico, an non gaudebant & ipsi præsentiam, tantopere hîc laudata? Et tamen meditabantur, hoc est, pascebant se constanter tot mysteriis, tot miraculis, tot verbis Christi JESU? Quam ergo vim habent facultatum internarum actus ad præsentiam ejusmodi expellendam? si illam expellerent, ego sanè capere non possum, quomodo unquam Apostolus tam seriò nos fuisset adhortaturus ad illos repetendos, quando nobis inculcavit, ut non tantùm cogitaremus illa, quæ nostrâ causâ passus est JESUS Christus: sed etiam ut recogitaremus, hoc est, identidem ad illa cogitanda reverteretur. *Recogitate eum, qui talem sustinuit à Peccatoribus adversum semetipsum contradictionem, ut ne fatigemini animis vestris deficientes.* Recogitare opera Christi non impedit nobis ejus præsentiam, sed eam animat, sed eam vivificat, dum illam nobis exhibet actuosam.

Deinde

Deinde ita dissero. Vel consideratur hæc præsentia, de qua sermo, ut est ineffabilis, an verò ut est deliciosa? ut est ineffabilis, est communis omnibus, qui sunt in gratia DEI; etsi hi actu nec meditentur, nec contemplantur. Ut est deliciosa, tam paucis est communis sine actibus distinctis intellectu, & sine affectibus non jam tumultuosos (hi enim ab omnibus merito vituperantur) sed suavibus voluntatis, & sine Imaginibus etiam ac Figuris, ut omnes ferme, qui audiunt ejusmodi exclamationem, possint quidem idè contemnere istos actus, istos affectus, istas imagines, tanquam res nullius pretij, non tamen eorum loco consequi possint puram illam præsentiam experimentalem, quæ in altissima contemplatione est deliciosa, cum hæc à DEO his in terris donetur quàm paucissimis: & qui illam fruuntur, non est periculum, ne illam actibus elicitis ullatenus velint interrumpere; usque adè illa est deliciosa. Quid igitur ejusmodi exclamatione concluditur in utilitatem & commodum multitudinis? Dicat hoc, qui potest intelligere, ego non possum.

Non possum intelligere? Quin imò, concluditur, quòd passim oraturi, potius quàm meditentur, contenti sint hære in Oratione tanquam stupidi. Sed non ita fiat: non ita faciant miseri, non faciant; in fraudem enim aperitissimam inducerentur. Si contemplari non possunt, abjiciant se, ad summum, tanquam inhabiles, tanquam indigni, sed non despondeant animum; ego enim certò illis promitto, quòd hoc non obstante multum tamen consequi possint etiam de ipsa præsentia deliciosa, si meditentur.

Quid, & quomodo agendum, ut ex Christi præsentia illæ tam suaves deliciae percipiantur? an satis forsan est,

U

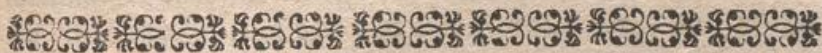
ad stare

adstare coram ipso actu puræ Fidei? Haudquaquam sanè; sola enim Fides ex se non potest conferre has delicias. Necessè est Fidei jungere devotionem, cùm nos doceat S. Bernardus, Fidem, quæ devotione careat, esse cadaver. *Si Serm. 24. quædam anima Fidei ipsa devotio est, quid erit fides, quæ non in Cant. operatur ex devotione, nisi cadaver exanime?* Ad obtinendam autem devotionem hanc, necessaria non est Contemplatio, ut jam cum S. Thoma probavimus; sed vel Contemplatio, vel meditatio. *Causa autem intrinseca devotionis est meditatio, seu Contemplatio*, atque adeò præsentia tam deliciosa, tam potest obtineri applicatione Imaginationis, junctis actibus Intellectûs & affectibus Voluntatis, quàm sine his, si DEO placuerit eam largiri. Non erit; fateor, illa tam deliciosa, propter adjunctum laborem, qui meditando subitur; erit tamen non parùm deliciosa. Caleb igitur potuerit habere pro filia sua *irriguum superius & irriguum inferius*; & DEUS pro suis non habebit? Si Animæ, quæ verè Contemplantur, habent *irriguum superius*; benè ipsis cedat; fruantur & gaudeant dono, quod acceperunt. Illæ tamen, quæ meditantur, sciant & ipsæ superesse pro ipsis *irriguum inferius*. An fortassis renuent acceptare irriguum inferius, quia DEUS non dignatur ipsis dare superius? hoc si fecerint, certæ sint, pro ipsis non superesse nisi *terram arentem*; quod est manere in oratione instar attonitarum. Atque hoc est, quod iis contingit, quibus fatis est manere in Oratione cum Fide: hoc est, non contemplari, quia non possunt; & non meditari, quia non volunt. Non ita fiat, non fiat, clamat S. Terefia. *Non præmittatur operatio Intellectûs, donec illam DEUS suspendat, aliàs manebimus stupidi, & non faciemus nec hoc, nec illud.*

illud. Hoc est, nec Contemplabimur, nec meditabimur. Sic illa loquitur vitæ suæ capite duodecimo.

Annon igitur apparet manifestè, quò spectent præcepta ejusmodi generica? eò spectant, ut demonstretur obliquè, eum, qui Meditantes hac in vita vult imitari, perdere tempus; utque idcirco malit peragere orationem stupidè (quidquid contra clamet S. Teresa) quàm uti facultatibus, meditando.

Et ego hîc sanctè me obligo ad oppositum prorsus demonstrandum: non tamen ampliùs solâ autoritate Sanctorum, qui meditando ad sublimissimam perfectionem provecti sunt; id enim abunde jam præstitum est, etiam opposita argumenta retundendo. Obligo igitur me, ad eandem veritatem demonstrandam ratione, cujus tanta est vis, quam intrinsecam appellamus.

Caput XIII.

Adstruitur, Meditatione obtineri posse bonum illud primarium, quod est constitutivum intrinsecum Contemplationis, etsi obtineri nequeat secundarium.

I.

Inter omnes gemmas pretiosas non alia videtur propius referre Contemplationem, quàm Topazius. Unus iste Apoc. 21, omnium aliarum colores complectitur. *Omni colore resplendet.* Duo tamen necessaria sunt, ut hæc ejus supra S. Gregor.

U 2

cete-